

Bemærkninger til foranstaaende Lovforslag.

I Genhold til § 48 i den gjældende Lov om Søværnets Ordning, hvori det bestemmes, at denne Lov skal underkastes en almindelig Revision indtænkt af Udgangen af Finansaaet 1872—73, forelagdes i Rigsdagens Samling 1872—73 et Forslag til en ny Lov om Søværnets Ordning. Dette Lovforslag blev undergivet en første Behandling i Folkethinget og derefter henvist til et Udvalg, men først umiddelbart før Samlingens Slutning afgaves to Betænkninger fra dette Udvalg, nemlig en foreløbig Betænkning af Udvalgets Flertal og en Mindretalsbetænkning af et enkelt Medlem i Udvalget. Et andet af tre Medlemmer bestaaende Mindretal udtalte, at da Sagen end ikke foreløbig havde været forhandlet med Marineministeren, kunde det ikke erkjende den for at være saaledes overveiet, at det for sit Bedkommende ansaa det gjørligt paa Sagens daværende Trin at fremsætte en tilstrækkelig motiveret Udtalelse med Hensyn til de i Lovforslaget omhandlede vigtige Spørgsmaal. I Samlingen 1873—74 forelagde Ministeriet atter Lovforslaget i uforandret Skikkelse, uagtet man allerede den Gang, som det udtaltes i de Lovforslaget ledsagende Motiver, var tilbøjelig til at modificere det paa enkelte Punkter, idet man antog at kunne faa saadanne Modifikationer indbragte under Sagens Forhandling. Lovforslaget blev sat til første Behandling, men det blev uden Omtale igjen henvist til et Udvalg, og kom heller ikke denne Gang til videre Forhandling.

Efter denne Samlings Slutning blev Lovforslaget og det tidligere Udvalgs ovennævnte Betænkninger atter gennemgaaede i Ministeriet, og man kom derved til det Resultat, at det vilde være ønskeligt at foretage flere, mere gennemgribende Forandringer i Lovforslaget. Ministeriet har derfor udarbejdet det foreliggende Forslag til Lov om Søværnets Ordning, som man herved skal ledsage med nedenstaaende almindelige Bemærkninger.

De fornyede Overveielser, som denne Sag har været Gjenstand for i Ministeriet, have ført til den Erkjendelse, at det Antal af faste Befalingsmænd, som vare opførte i det tidligere forelagde Lovforslag, og som sluttede sig meget nær til det Bestaaende, er for Officerernes og navnlig for de faste Artilleri-Underofficerers Bedkommende utilstrækkeligt til en forsvarlig Bemanding af Flaaden, haade i dennes nuværende Sammensætning og endnu mere i den, som den vil faa, hvis Ministeriets Plan for Nybygningen i de paafølgende Aar kommer til Udførelse, og at dette Antal i det Mindste maa forhøies omtrent i det Omfang, som er angivet i den nævnte Mindretalsbetænkning. Det har nemlig for det Første paatvunget sig Ministeriet, at den samlede Officersbefætning, der var paaregnet i det Udkast til et Bemandings-Regula-

tiv, som ledsagede det i Samlingen 1872—73 indbragte Lovforslag, ikke kan anses som fuldt tilstrækkelig for alle Skibes Bedkommende, naar man tager et tilbørligt Hensyn til de store Krav, der maa stilles til den Kommanderende og til de ham assisterende Officerer under en saadan Kamp, som vor Flaade vil kunne komme til at bestaa, hvor hurtige Bevægelser skulle foretages uden lang Betænkningstid i snevre, af usynlige Grunde begrænsede Farvande, og hvor desuden en forsvarlig Anvendelse af de paa Skibene anbragte Torpedoer kræver et forpøget og vel uddannet Befalingspersonale. Dernæst er man kommen til den Erkjendelse, at det Antal Officerer, der i det forrige Lovforslag er paaregnet til Dverkommando og Stabe, Torpedoaftdelingen og Tjenesten i Land, langtfra er tilstrækkeligt. Uden at misgjenkende Betydningen af Reserveofficers Institutionen er Ministeriet desuden kommet til den bestemte Overbevisning, at selv om man som i nærværende Lovforslag søger at give Reserveofficers Eleverne en noget fyldigere militær Uddannelse, saa vil det dog være utilstedeligt at gjøre Regning paa dem i den Udstrækning, som er forudsat i det tidligere Lovforslag, dels fordi deres militære Uddannelse efter længere Tids Forløb delvis vil være udvidet, og navnlig fordi man — hvad der ikke mindst gjælder om de bedste Kræfter iblandt dem — ingenlunde er sikker paa deres Tilstedeværelse ved en pludselig ubrydende Krig. — Ses der paa den anden Side hen til Artilleriets Betjening, saa kan man ikke afvise den absolute Nødvendighed af, at alle de vigtigere Poster ved de svære Kanoner, der kun kunne betjenes ved tilbørlig sammentatte mekaniske Midler, ubelukkende betros til Folk, der have en langt større Uddannelse end det er muligt at skaffe Reserveoverfonstaberne, naar disses Tjenestetid ikke skulde udvides i en til det øvrige Mandstabs aldeles uforholdsmæssig Grad. Men dette leder med Nødvendighed til en ikke ringe Udvidelse af de faste Officerers og Artilleri-Underofficerers Antal. Fremdeles maa det bemærkes, at da vore større Krigsskibe nu forsynes med langt kraftigere Maskiner end tidligere, bør dette ikke være uden Indflydelse paa det befalende Maskinpersonales Betydning, og det maa tillige medføre, at man ikke i saa stor Udstrækning, som forudsat i det tidligere Lovforslag, bør sætte sin Lid til den private Industri, men selv maa være saa vel forsynet med Maskinstre, at idetmindste de mere betvøede Poster i Flaadens Maskiner kunne besættes saaledes, at Skibene kunne siges at være tilstrækkeligt kampberedte. Endvidere er Flaaden nu endog saa til den almindelige Fredstjeneste kun maadelig forsynet med søvante Fyrhødere, hvilket navnlig i Begyndelsen af et Døgt kan have de aller alvorligste Følger, da Maskinens Kraft kun kan udvikles ved en god Fyring. Ministeriet maa